

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre, Espanya, 3 pessetas
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Extranger, 5

—Si aquesta crissis dura, no tindrè més remey que vèndreu tot á subasta....

CRONICA

La Barcelona monumental està en vies de adornar-se ab un nou envoltum dels que quan no altra cosa proclamaven la facilitat pasmosa ab que aquí s'alcansen los honors de la immortalitat.

Prescindint dels que s'han erigit a la memoria del egregi descobridor de América, que tantas amarguras va tenir que devorar en aquesta trista vida; al gloriós recort del general Prim, que ab tanta grandesa y valentia personifica en la historia contemporánea las mes altas condicions de la rassa catalana; y en honor á Clavé, inspirat creador de la música que'l poble canta y ab la qual se dignifica, possehim el de'n Güell y'l del Antoni Lopez y Lopez, fabricant l'un, navier l'altre, y tots dos ricatxos que com á tals sembla que diguin:—Si tenim monument es perquè podem pagar-nosel.

Aixó prova qu' en la moderna Barcelona poden pujar al cim del pedestal en la plassa pública lo mateix los genis que volen perquè tenen alas, que 'ls que disposan de una escala d'or per enfilars'hi.

Lo non monument que s'prepara será dedicat á la memoria del primer Marqués de Olérdula, l'arcalde famós de las grans iniciativas y també dels despilfarros, no menos grans que aquell.

Vuyt ó deu anys enrera en aquestas mateixas columnas cumplirem lo deber de combatre'l. Quan morí de una manera ben trista per cert, á consecuencia de la lley Mellado que l' inhabilita per continuar empunyant la vara, es á dir, victima de la mateixa asfixia que mata al peix fora de l'aygua, tinguerem frases de pietat davant del cadáver, recordant que si grans errors havia pogut cometre, 'ns imposava respecte veure que 'ls havia pagat á costa de la vida....

Pero'l respecte es silenciós, quan, com la mort silenciosa es també la causa que'l motiva.

Per aixó res diguerem ni quan s'apelá á la generositat de Barcelona per auxiliar á la familia del difunt, ni tampoch quan fou col·locat lo seu retrat en la Galeria de Cataláns il·lustres de la Casa gran. Honras petites eran aquestas, casi de carácter íntim, y no havíam de renyir per tan poca cosa.

Pero avuy ja es distint. L'idea del monument implica la realisació de una pública apoteosis. Ja no's tracta, donchs, de la pau tranquila del sepulcre que imposa silenci á las ánimas ben nascudas, sino dels ruidosos extréms de la gloria póstuma; de una especie de resurrecció, per la qual las cendras del home cristallizan en bronze; de uns honors escepcionals que á mes d'honors al difunt pretenen ser estimul y ensenyansa pels que viuen.

Y'l monument del Marqués de Olérdula será una nota típica de la Barcelona moderna, per lo mateix que indicará que aquí son entregats á la admiració pública 'ls Lopez y 'ls Güells perquè sapiguieren guanyar molts diners per ells y 'ls Rius y Taulet perquè sapiguieren derrotar los del poble.

Tal signé la característica de la administració de aquell home que tant se preocupava del lluhiment exterior de la seva ciutat natal, sense reparar en los medis, ni medir las sevas conseqüencias.

Com arcalde tothom sab que s'rodejá generalment de una cohorte de vivers, disposats á estimular la seva vanitat inconmensurable, á cambi de campar ells pels seus respectes. No li posaren may dificultats de cap classe, ab la precisa condició de que ell no's ficaria per res en los seus tráfects y negocis. Li deixavan encendre tants focs de bengala com volgués, en la inteligencia de que ells havíam de quedar sempre á la sombra.

Res té, donchs, d'extrany que l' época de las majors fanfarrias, sigan las de las majors immoralitats, desgavells y desordres que han pesat sobre l'administració municipal de Barcelona.

Moltas de las empresas del Arcalde impremeditadas y temerarias se desvanesquieren con lo fum: molts dels edificis que construí ab tanta prodigalitat están plens d'esquerdas y á punt de caure, y per cada cent. cosas inútils presentadas ab un lleuger barnís de grandesa y ostentació apenas se'n conta una de sólida y útil y que respongui á una verdadera necessitat de Barcelona. D. Francisco 'ns ensenyá no de viure, sino de aparentar á la moderna. No repará en convertir á la població en una imatge de aquellas familias cursis que s'entrampan per

treure mes al sol de lo que hi ha á la sombra. Trallá mes que ningu per la desnaturalisació de nostre carácter en altre temps tan práctic y reflexiu.

En cambi si apenas quedan en pet alguns dels moltíssims castells de cartas que aixecá la seva fantasia, los vicis introduhits en l'administració municipal han posat arrels tan fondas que ja no's veu ni'l medi d'extirparlos. S'administra sense plan y's gasta sense fré. Los serveys públics están desastosos y s'utilizan únicament com á medi de repartir la sopa boba á verdaderas legions d'empleats inútils. Sent tan grans las cargas que pesan sobre'l contribuyente, no hi ha un sol exercici que deixi de saldarse sense un gran déficit. Cada any se llensan á la plassa novas láminas que aumentan lo Deute de la Ciutat, fins á alcansar unas proporcions aterradoras.

Aquellas llevors donan aquests fruits.

BENEDICCIONS

—Ja ho sab que'l papa ha benehit al Ajuntament?

—Molt malament deu estar, quan li envian la benedicció apostólica.

—Y avuy es quan se tracta d'erigir un monument

IGNOCENCIA CAMPESTRE (per MARIANO FOIX.)

—¿Sí?... Tot aixó digau als teus bens, que son animals que gastan llana....

al arcalde que iniciá aquest desquiciament pavorós é irremediable!

Devían esperar cinquanta anys lo menos per intentarho, que sols lo temps té la virtut de aquilatar los mérits dels homes *estatuables*. Pero d' aquí cinquanta anys, seguint per aquest camí, qu' es el qu' ell iniciá, s' haurá consumat la ruina de Barcelona.

De totas maneres, ja que l' idea del monument va endavant y pel cas de que s' obri un concurs, jo m' atreixo a proposar un plan. Aixís com forman lo pedestal de l' estátua de 'n Clavé arpas y liras, pot formar el de l' estátua de Don Francisco una gran rima de láminas del Deute municipal, que podrá ser tant ó mes alta que la columna de Colón. Alrededor podrán figurarhi en actituds apropiadas diversos grupos dels principals regidors que l' secundaren en las sevas dilapidacions. A dalt de tot l' estátua del Marqués, ab las mans buydas, pero foradas.

Y per executar l' obra proposo desd' ara al distingit enginyer Sr. García Faria.

Y l' indico per dos motius: Primer porque ha d' estar agraïdíssim a D. Francisco que l' colocá creantli exprofés l' oficina del alcantarillat; y segon, porque haventse li esquerdat y estant a punt de caure la claveguera que ha acabat de construhir en lo carrer del Dormitori de Sant Francesch, necessita acometre una nova construcció per pendre la revenja.

P. DEL O.

A UNA PUBILLA

Sonet

Sé que tens dineros, y á ton darrera
hi venen molts pelons, hermosa nina;
per poderte pescar, te fan divina,
fent veure qu' ets del mon la més pitera.
Y es engany, tas faccions qui tal pondera
engega'l, y al mirall m'irat, y atina
que l' galán que tal diu sols desatina
pel brill dels *patacons* ab gran ceguera.
¡Donchs fora! punt en blanch, dónals'hi *pota*
y aparta la mirada d' eixa serie
de jovent fingidor, que pel llot flota;
y 'ns enllasém los dos. ¡Que tinch la deria,
y bategantme l' cor clar m' ho denota!...
Que casats me treurás de la miseria.

ANTÓN DEL SINGLOT.

LOS AMORS DE 'N FIDEL

Al sortir de la sala de ball de *La Nueva Fraternidad*, en Fidel acompanyá á la Mundeta fins á casa seva.

Pél camí, ni ell ni ella sabían fer altra cosa que mirarse, suspirar, somriure y comensar diálechs que desseguida s' acabaven.

—Està contenta?

—Jo... sí.

—Jo també. Aquest és el dia més ditxós de la meua vida.

—Lo mateix li dich. Sento una alegria, que...

Després d'aquest *que*, venien uns punts suspensius que luego's convertien en punt final, y la conversa quedava encallada, hasta que vinticinch passos més enllà la tornavan a reprendre:

—Si sapigués, Mundeta, lo que m'ha costat declarar-me!

—Ay! ¡Ja ho crech!... ¡Fa una cosa això!...

—Sobre tot pel qui no s'hi ha trobat may...

—Qu'és lo que li passa a una servidora...

—Y a mi... ¡Ay!...

—Ah!...

Pero al arribar a la porta de l'escala de casa d'ella, la xicota volgué que las manifestacions de 'n Fidel se concretessin d'una manera clara y procurá sondejarli 'l pit.

—Bueno, ja hi som—va dir baixant lo pedris de l'entrada, mentres ell se quedava al carrer:—aquí es a casa.

—Ja ho sabia. L'he seguida set cops... y mitj.

—Y mitj?—digué la Mundeta, posantse a riure.

—Si senyora. Un dia, a la mitat del camí vaig trobar al pare, y no vaig poder seguir-la més.

—Lo que ara voldria dirli—y al pronunciar aquestes paraules, la noya baixava 'ls ulls abuna gracia encisadora—es que... si vosté fos formal.

—Mundeta! ¡Y donchs! ¿Per qui m'ha pres?

—Vull dir que tot això que m'ha dit no sigui un capritxo, perque una... es honrada, y després una... fa un paper ridicul... y una...

—Visqui tranquila—exclamá en Fidel:—confiï en mi. Tot lo que li he dit mentres ballavam l'americana, es veritat.

—De modo que 'l seu amor...

—Es un amor purament platónich...—

La Mundeta l'ensà una rialleta de satisfacció y apretà la mà qu'en Fidel li allargava. Quedaren des-

prés en los días y horas en que's podrien veure, lo xicot desfilá carrier avall y la noya pujá escalas amunt, cantant y respirant alegría per tots quatre costats.

¡Un amor platónich!... Era lo que precisament havia ella somiat tota sa vida: un amor platónich, molt platónich... ¡Sas il·lusions de cotillayre inexperta anavan a realitzar-se!...

—Quina sort!—pensava la Mundeta, mentres sa mare li obria la porta, ben lluny de sospitar que la xicota en lloch d'anar a passar la tarde a casa d'unas amigas, com deya, anava a cargolar-lashi a *La Nueva Fraternidad*:—¡quina sort! Lo primer jove que se'm declara, resultarme ja de la manera que jo 'l volia!... ¡Amor platónich! ¡Quin festeig més agradable se'm preparà!...

Després de veures com qui diu de correguda durant alguns vespres de la setmana, los enamorats tornaren a passar la tarde del diumenge en la sala de ball.

Cada vegada que 'l piano 'n preludiava un, en Fidel allargava 'l bras a la Mundeta.

—Aném'hi?—li deya, ja tutejant-la.

—Com vulguis!—respondia ella, ab salameria.

Després de voltar, descansavan; després de descansar tornavan a ballar, y a entrada de fosc, en Fidel, reventat de tan fer anar las camas y séch de gola de tan moure la llengua, dava la senyal de marxa.

—Ja hem ballat prou. ¿veritat?

—També m'ho sembla.

—¿Surtim?

—Ahont vols anar?

—Cap a casa teua, xano xano...

—¡Ah!—

Qualsevol que no hagués sigut en Fidel hauria percebut en aquest *jah!* un punt d'extranyesa bastant marcat; pero 'l tendre enamorat no reparava en menudencies y acompanyá tranquilament a la Mundeta fins al peu de la seva porta, amenisant lo camí ab las frasses de costum:

LAS HEROYCITATS DELS AMICHS DE MR. SHERMAN

Fot. del nostre corresponent

BEJUCAL.—Establiment de Mr. Donsal, cremat per la partida de 'n Máximo Gomez.

QUADROS DE LA INSURRECCIO CUBANA

Línea férrea de Cienfuegos á Sta. Clara.—Pont sobre 'l riu Dolores, cremat pels mambissos.

(Fot. del nostre corresposnal.)

Estació del ferrocarril de Bejucal, incendiada pels insurrectes.

—¡Que soch felís ara!

—Jo també.

—¡Quin tip de ballá 'ns hem fet, oy?

—Sí; de ballar, sí.—

Lo diumenje següent se repetí la funció, sense variació notable. Lo jove del amor platónich y la candorosa cotillayre 's juntaren en la sala de *La Nueva Fraternidad*, ballaren tota la tarde, conjugaren lo verb *estimar* ab molta soltura... y no passá res més.

Quatre, cinch, sis senmanas succehí lo mateix.

De casa al ball, del ball á casa, ¡adios! ¡adent!... y parin de contar. Ni la més petita ondulació que al·terés la tersura d' aquells amors incomparables.

A dir veritat, la Mundeta comensá ja á aburrirse al cap de quinze días, y si 's resigná va ser sols en la confiança de qu' en Fidel un' hora ó altre sabria cumplir ab lo seu deber y 'ls seus compromisos.

Pero al veure que un mes y mitj després de la primera declaració 'l jove enamorat no 's movia, la cotillayre 's considerá enganyada y per no perdre més temps tallá las relacions en sech.

REFORMA DE LA PLASSA REAL

Per arrodoní 'l projecte,
fora bó que al surtidor

hi coloquessin l' estátua
del il·lustre iniciador.

Inútils foren las protestas de 'n Fidel. La noya li manifestá sense circumloquis que no volia tractes ab farsants.

—¿Pero per qué 'm dius aixó?—exclamava 'l pobre xicot.

—Perque ho ets.

—¿Per qué? ... Explicat....

—¿Que vas dirme 'l día que vas declarártem? ¿No 'm vas jurar que 'l teu amor era platónich?

—Bueno.... ¿Y qué?

—¿Y qué?... Tú mateix, home: tú dirás quantas vegadas m' has convidat á brenar, ó á sopar ó á menjar alguna cosa!... ¡Y 'm feyas veure que 'l teu amor era platónich!....—

A la qüenta la Mundeta vivia en la creencia que aixó de *platónich* es qüestió de plats.

A. MARCH.

A..

Vosté bé 's deu recordar,
que paraula li vaig dar

de que uns versos li faria?
Donchs avuy que 'm vaga un xich,
sense que 'm causi fatich,
la vull complaure María.

Per lo tant, prenc'h lo paper,
sucó la ploma al tinter,
y poso mans á la tasca

pero al ser á comensá
ni menos sé que posá
y m' estich rasca que rasca.

Aixís donchs; no sapiguent
com darne comensament
al vers, que hi dit qu' escriuria,
li tinch de notificá
puig no sé com comensá
que ja ho faré un altre día.

F. BARBA.

À MARRAMAU

SOBRES ALLÓ DEL NIBELUNGO (*)

A tu, gat dels freres, se dirigeix avuy aquest gos peter pera recordarte qu' encare hi ha *paqueños*; y pera ferte saber que si t' penses qu' ab tot el rebombori que ha mogut en Nicolau ab alló del Nibelungo se n' ha d' haver perdut la mena, t' equivocas de mitj á mitj. La rassa dels *paqueños* es eterna: fa com la gram, y com la gram está agarrada á la terra, aixís están els *paqueños* agarrats á nuestra *sociedad más distinguida*. Mentres hi hagi *soirées* musicals, y *carreras* musicals, y *goma* musical hi haurá *paqueños*. Ja pots fe' l' que vulgas: ni tú ni cent com tú son capassos de treure'ls de Barcelona ni ab fum de sabatots.

Tú t' pensava, potser, que al anunciar aquell Wotán d' en Nicolau que 'ns anava á canre á sobre ab «L' Anell del Nibelung», els *nibelungs* barcelonins, els nostres nanos de sota terra, havian de quedar ensorrats y fosos com un bolado... ¡Ca! Ja veurás: escolta.

Desseguida que 's va esbombar alguna cosa dels propòsits d' aquell *dios*, que diria 'l Pep, va corre cap al Liceo el Mimo de la colla, el *nibelung* mes aixirit y trapesser, aquell menut dels quatre ulls y de la cara arnada, pera fer trabeta al mestre, pero ab tot y la molta trassa que te 'l tal subjecte no va poguer endegar els seus propòsits. Ni l' orquesta, ni l' empresari, ni ningú més qu' algun gomós de la Junta van deixar-se encerronar, y allavors... cambio de frente.

En vista de que D.ª Leonor no *ma quiere*, renuncio *generosamente* la mano de D.ª Leonor. Y de tal fet, tal dit: el verbo dels *paqueños*, aquell senyor qu' ha estat tantas vegades á Bayreuth, va anar predicant per tot arreu que lo que volian els *paqueños* era qu' á Barcelona 's fes bona música, y que, en vista de que 'l Nicolau anava á fer quelcom de bo, ells s' estarian quiets pera que ningú pogués dir que tenian rabia al mestre.

Y, efectivament: tot seguit que 's va saber que venian á cantar alló del Nibelungo una *mademoiselle* de París y una *madame* de Bruselas, la galanteria dels *paqueños* va posarse en acció, y vet-e-m'els aquí sent á saber á tothom que las tals cantantas eran onas ningú, un parell de regatxos de café-concert. L' un havia sentit á la *madame* de *partiquina* en no sé quin teatro de mala mort; l' altre no havia trobat may en cap revista del Ateneo el nom de la *mademoiselle*. Vaja, que las fulanas que 'l mestre 'ns endressava no eran més qu' un parell de marmotas.

Pero va venir aquell estripa-tractes de *La Vanguardia* á fer saber á tothom que la *mademoiselle* era una flor dels Conservatoris de París y de Bruselas, y que la *madame* era un dels caps de brot de la Gran Opera y dels Concerts Lamoureux, y que fins estava contractada pera cantar las obras de Wagner á Bayreuth... MÀ! quina planxa! Tapa, noy, tapa, y ... media vuelta á la derecha.

Allavors, y seguint els seus intents de no fer trabeta al mestre pera que no 's pogués dir may que li tenian rabia, els *paqueños* van fer corre per tot arreu que l' orquesta que s' havia organitzat no era mes qu' una colla de quintos, una orquesta de *baratillo*, una especie de conglomerat dels ceguts del Passatge de Madoz y de la cobla de Matadepera. Y torná á venir aquell esbarriacris publicant la llista de tots els primers instrumentistes contractats pel mestre, de lo que resultá que may s' havia organitzat á Barcelona una orquesta ab tants de caps d' ala. Jo no sé com li deixa dir tantas cosas el *maestro* de *La Vanguardia* á n' aquell desvergonyit; no sé com es que 'l Pep y aquell de la cara arnada, que hi tenen tant de bo, no li han sabut segar l' herba á sota 'ls peus.

Y va venir la obertura del abono; y 'l *más mayor* de los *paqueños*, l' Alberich dels nostres *nibelungs*, va fer una rialleta de compasió y va adormirse tranquil. Perque—*vamos á ver*—va dirse—de qué farán manéguas ara? ¿quin senyor que s' estimi te d' abonarse sabent qu' aixó del Nibelungo no es cosa meva? La buena sociedad, lo que 's diu la buena sociedad, tota está ab mí: aixó es *público y notorio*. ¿Quin abono decent pot ferse á Barcelona sense contar ab mí?

Pero devia correr la bruixa: no 'n pot ser d' altre. Jo conto que li van estrafer las targetas á n' el *más mayor*, y qu'

ab ellas van anar á casa del senyorio, perque lo cert es que de la noche á la mañana van sortirnos els diaris ab que tots els palcos estavan abonats, y ab que las primeras familias de nuestra sociedad más distinguida y la crema de nuestras clases directoras havian respost como un sólo hombre á las invitaciones del mestre.

Com no 's va ferir el nostre Alberich aquell dia ja no 's ferirá may més ¿Ahont s' es vist cosa consenslant? Pero 'l verbo 'l va calmar ab un d' aquells discursos que sab etjegar, ab tó dogmático y ab la magestat d' un príncep.—Calma amigos, calma—vá dirlos als *paqueños*.—Jo que tinch més mon que tots vosaltres, y que no solament soch el vostre verbo, sino que soch també el verbo del wagnerisme á Barcelona, perque ningú ha passat tantas vegades per Bayreuth com jo; jo que soch el depositari únic y ab privilegi exclusiu aquí, de com s' ha de dir y de fer aixó de la música de Wagner, jo seré qui tiraré á terra al primer envit la obra del mestre. Acordém tots desd' ara y per endavant que la interpretació que donará el mestre á la música de «L' Anell del Nibelung» estaré completament en desacort ab la interpretació de Bayreuth. Queda acordat. Y qui no ho vulgui creure... que ho vaji á veure.

¡Ueal!—va exclamar un dels *paqueños* mes autèntichs, aquell que ve á ser com la forma del verbo, aquell de la cara de sátiro, qual delicia es posarse de puntetes al costat d' una dona escotada pera guipar per demunt de las ulleras lo que puga haverhi en el seno de la confianza. Y ¡ueal! va respondre aquell altre autèntich que si no fos que pateix de la melsa y que té per perdre, á tú, Marramau, ja t' hauria desfet la cara mil vegades, segons diu ell.

Va arribar el dia de la primera festa, y tots—està clar—van corre al teatro pera reventar al mestre; y, á tenor de las instruccions rebudas, haurias vist joh Marramau! si no estessis tan encogut, com se creuhavan de dalt á baix miradas significativas y com se posavan els noys la ma al demunt dels llabis, qu' es la consigna dels *paqueños* pera fer corre l' ordre, entr' ells, de ¡aixó es una neula!... ¡neula!... ¡neula!...

Mentres tant el *más mayor* treballava per fora ab una finor qu' encanta. Va anar á confessar al catedrático de can *Brusi* qu' es un *bravo* castellá de la *goma* qu' ha vingut á Barcelona pera *desanarnos* y que *por ende* es carn y ungla ab els *paqueños*; y, noy, ja ho devias veure ¡quina reventada l' endemá passat de la festa! El mestre no 's remenava prou pera arrastrar las masses orquestals, el tenor cantava ab el nas, la tiple estava insegura, els músichs no estavan preparats y l' públich no 's va adonar de que dentro de algunos años aquella ejecución no le dejaría complacido ¿Qué tal? En fi: una reventada en regla.

Be es veritat que al dia següent el tal *bravo* de can *Brusi* va arronsarse y va trobar que 'l tenor era excelent, y que la tiple era una artista acabada y que las ovacions del públich al mestre y á la orquesta estavan molt justificadas; pero tot aixó va pervenir de que aquell mateix estrafalari de *La Vanguardia* el va cridar á comptes pera que cités concretament abont eran las faltas que havia bescantat; y també—segons m' han dit—de que l' amo de can *Brusi*, qu' es una persona molt com cal, li va tirar las riendas y li va dir:—Ep, mestre, aixó de criticar d' aquest modo no mes ho poden fer els homes grans que saben sostenir lo que diuen.

Pero 'l cas es que 'ls *paqueños* han demostrat en aquesta ocasió que contan, per lo menos, ab una fuerza viva del país: ab la fuerza d' aquell *bravo* de can *Brusi*. Y creume, Marramau, no t' hi embolliquis ab gent tan ben relacionada. El pitjor dia t' veurás en un catúful enredat ab las trenyinas que sab flir la gent d' upa pera atrapar als pobres com tú; aixó si no t' trobas amenassat quan menos t' ho pensis, ab un duelo en el campo del honor, perque 'ls *paqueños* son aixís. Tú no ho sabs encare de lo que son capassos els *paqueños*.

Ab aixó, creume, plega 'l ram de molestarlos. No fassis com las altres vegades que hi ha hagut concerts, que sempre has sigut tú el darrer de tancar la porta ab una revolada pera tirá'lsela pels nassos als *paqueños*. Mira qu' encare hi ha algun artista de bé que ereu de bona fé que 'ls *paqueños* tenen que veure alguna cosa ab l' art; mira qu' encare n' hi ha que 's pensan que tot lo que s' ha fet, se fa y 's farà de bona música á Barcelona es degut á n' els *paqueños*; com que no falta qui ha buscat aquests dias els retrats d' aquells dos *paqueños* autèntichs de que avants t' he parlat pera publicarlos en serio á LA ESQUELLA com á veraders y únichs autors del pensament d' aixó del Nibelungo.

(*) Aquesta carta rebuda pel correu inter-or creyém será llegida ab molt gust per las molísimas personas que han favoregut ab sa presencia y sos aplausos los *Concerts Nicolau*.

Fes bondat, Marramau; mira que t'hi va la pell. Creu a n' aquest gos que t' estima tant com puga estimar el gos al gal.

BUB-BUB.

VULGARISME Y BON TÓ

Te vint anys y no va als balls;
as maca y no surt may sola;
té un parell d'ulls hermosissims,
pro may 'ls fixa en cap home;
te 'l coa prim, es elegant,
pro vesteix molt sencillota;
sab eusi, eyná y broda,
fer llits y fregar rajolas,
pro en cambi no sab francés,
no pinta y no enten cap solfa;
es discreta en lo parlar,
pro may sab picants historias;
si surt vol aná ab sa mare;
xismes de vehinat no escolta;
si li diuen un piropo
un xich vert, 's torna roja;
no ha tingut may cap enredo....
¡Uf, quanta prosa!

Te vint anys, d' hermosa cara
y ab una gracia divina;
en passeigs, balls y teatros,
gracia y bellesa prodiga;
sa conversa espiritual
y encantadora, cautiva
¡ab quin saborós ingeni
lleva la pell á una amiga!
dirigeix als joves guapos
miradas provocativas,
y quan sent un xiste vert
somriu ab una malícia!...
canta ab gust, balla ab salero,
toça ab art, dibuixa y pinta,
munta molt bé en bicicleta,
es dels salons la regina,
ha tingut varios enredos....
¡Quanta poesia!

JEPH DE JESUS.

ESPECTACLES NOUS

Ara cada diumenje, á més d' haverhi funció als teatros, toros á la Barceloneta, «zarzuela, verso y baile» al *Aldazar español*, gran «troupe hispano-francesa» al *Eden-Concert* y barallas de galls sota Montjuich, hi ha *corrida* de personas á la Rambla. Es un espectacle hermosíssim, del qual los que no l' han vist no se 'n poden fer càrrech.

La cosa comensa al passeig de Gracia. La banda municipal, avants de plegar toca per despedida la marxa de *Cádiz*. La concurrència s' engresca; los més entusiastas cridan ¡Visca Espanya!, y cridan y recordantse de qu' es hora de dinar, la multitud se n entra cap á Barcelona per la plassa de Catalunya. Allí, generalment, té principi 'l segon acte de la broma. Uns quants individus, que representen la policia, emprenen als que venen del passeig de Gracia.

—¿Ahont van vostés?

—¡Viva Espanya!

—¿Pero quins plans tenen? ¿Qué 's proposan?

—¡Viva Espanya!

Y ab tot aixó, ala, ala, 'l grupo d' entusiastas va seguint Rambla avall, viva per aquí, aplauso per allá, entremesclant de tant en tant algún xiulet. ¿Som ja al plá de la Boqueria?

Donchs ara entrém en lo mes culminant del es-

pectacle: ara comensan las *corridas* de personas.

Surt la guardia civil montada, apareix la policia secreta desmontada, brillan sabres, s' alsan garrots, lo poble 's desbanda fugint per travessias, passatjes, entradas y cafés, y en un santiamen tenen vostés la Rambla desembrassada y mes neta que la caixa de qualsevol municipi.

Devegadas en la batussa 'n resultan varios presos y 'n surt algun ferit; pero aixó no es lo mes usual. L' altre dia *no més* va haverhi un noy ab lo cap badat y un trist detingut, que probablement no sufrirà càstich de molta importancia.

Els garanteixo que la cosa, vista desde un siti segur, es divertida á tot serho. Tant, que crech que si aquestas *carreras* dominicals s' aclimatan y aixó del ¡Viva Espanya! continúa sent tan perseguit, valdria la pena que 'ls vehins de la Rambla explotessin lo rengló dels balcons, llogantlos á las personas tímidas, pero curiosas, que troban gust en veure 'ls toros desde la grada.... cuberta.

¡No 'n donaria poch de resultat, ab el *crit* que aquest espectacle va prenent!....

GRAN CORRIDA DE PERSONAS

Domíngo: de 1 á 2 de la tarde

«Balcones de primer piso y entresuelo: 2 pesetas por individuo.

De segundo piso: 1 peseta.

De tercer piso: 50 céntimos.

Cuarto piso (lunetas): 25 céntimos.

Entrada general (al terrado): 10 céntimos.»

Estich segur de que 'ls que plantejessin aquest negoci farien un dineral....

S' entén, sempre que la banda municipal se comprometés á no abandonar la marxa de *Cádiz*.

Perque, si 'ls haig de ser franch, jo, posat en lo lloch dels músichs del Ajuntament, no sabria pas qué fer.

¿No tocan la marxa?

¡Tothom els va á sobre, y hasta 'l *Noticiero* fa corre la veu de que 'ls pobres músichs tenen el cap mes á la manigua que á las solfas.

¿La tocan?

L' autoritat els acusa de bullangueros y casi 'ls dona la culpa de tot lo que entre una y dugas está passant cada diumenje á la Rambla.

¡Ah, no! Jo, si fos d' ells, ben clar ho diria á n' en Cánovas:

—«Vosté, qu' es l' amo, 'ns ha de resoldre aquest conflicte. ¿Toquéu la marxa de *Cádiz*, ó no la toquéu, ó qué?»

¡Qué tanta caramada, pobres músichs!... Ja que portan la roba bruta, al menos que tinguin la conciencia neta.

MATÍAS BONAFÉ.

LIRICH

Los concerts Nicolau s' han mantingut á una altura tal que deixarán un recort inextingible en la memoria de tots los amants de la bona música, cada dia mes numerosos á Barcelona. L' éxit d' ells ha anat creixent, y avuy lo únich qu' es de dordre es que s' bajin acabat.

Formaren la segona tanda las pessas mes culminants de las parts tercera y quarta de l' admirable tetralogia de Wagner, constituidas per las ópras *Sigfrid* y *La posta dels Deus*. No 's podia creure que l' autor de *L' or del Rhin*

LO DEL DIA (per J. SALA.)

—Fi, educat, atent... ¿Y vosté es nort-americanà?... ¡Fugí!... No 'l crech.

y Las Walkirias tingués alé per sostenir sa colossal producció, y no obstant lo que li sobra es brío, vigor y grandesa per remontar-se fins á las esferas de la sublimitat.

La sinfonia *Murmulla de la selva* ab sas armonias imitativas constituheix un teixit de bellessas incomparables. La *Cansó de la forná* es un cant tipich en lo qual s'enllassen los afanyes del treball, la confiança en l'èxit y l'esclat del triunfo. Lo duo de amor entre Sigfrid y Brunilda forma una página immortal inundada del misteri de la poesia y caldejada ab lo foch de la passió qu' esclata poderós en los dos amants. La mort de Sigfrid es admirable y la *Marxa fúnebre* que segueix anonada per la seva grandesa. Finalment La mort de Brunilda forma una pessa assombrosa per son caràcter epich, en la qual se resumeixen en un de-vassall de complicacions orquestals los principals motius de la tetralogia.

Y 's deya seriament que aquesta obra tan clara, tan diáfana, per qui sab escoltarla, fentse càrrech degut de las sevas situacions, era un extrany capritxo en lo qual lo famós Wagner havia exagerat la seva técnica, y á falta de inspiració agotat las sevas extravagancies!... ¡Quin error!...

A jutjar pels trossos qu' hem tingut ocasió de saborejar en los concerts del Líric, L' anell del Nibelung s' adelanta á todas las demás creacions del famós mestre de Bayreuth. Podia ser considerada vint anys enrrera música del porvenir, mes avuy es música del present, y mentres la noció de la bellesa no desaparegui será música eterna, com á obra de un geni sens igual en la plenitud de la seva forsa creadora.

Al éxit dels tres últims concerts degut en primer lloch al mérit excepcional de la música, hi contribuïren poderosamente los seus intérpretes. ¡Quánt estudi y quinas disposicions mes felissas no representan las grans dificultats vendudas fins á lograr una interpretació tan justa, tan vigorosa, tan colorida! La cantant Sra. Marey, qu' es realment una gran artista encarnada en una dona hermosa; lo tenor Sr. Cazeneuve, que sempre sab lo que fá y que té per la música wagneriana una especie de veneració sagrada, tal es la fidelitat ab que l' interpreta; la massa orquestal que ha assolat á tothom ab sos progressos inaudits; y l' mestre Nicolau, héroe de aquesta gloriosa campanya, per sa inteligencia, per sa activitat, per son entusiasme, per sa conciencia artistica, tots s' han fet dignes de las grans ovacions ab que un públich nutrit, intencional y maravellat ha sapigut premiarlos, donant un nou pas y molt gran per cert en lo camí del progrés de la cultura filarmónica de Barcelona.

CATALUNYA

Lo género xich te la desventatja de que moltras de las obras que l' constituïxen se semblan presentant un cert ayre de familia que acaba per ferlas terriblement monótonas. No es millor ni pitjor que moltras altrás que 's representan y que algunas que cauhen, la que ab lo titol de *El Senyor Corregidor*, lletra de 'n Fiacro Yrairoz, música de 'n Chapi s' ha estrenat últimamente al Eldorado. Llibre adotzenat, ben poch original, abundant en xistes una mica massa groixuts per ser graciosos; y una música que no sempre sembla del mateix mestre que tants triunfos ha conseguit sobre la escena: tal es l' impressió de conjunt que vá causarnos.

Ja 's tracti d' una parada
ó de fé una caminada
sota 'ls raigs ardents del sol,

Com á detall se distingeix un duo que cantan molt bé 'ls Srs. Pinedo y Talavera.

Y com á alicient hem de senyalar una bonica decoració deguda al Sr. Urgellés que representa una vista panorámica de la ciutat de Burgos.

EN LOS DEMÉS TEATROS

Cap novetat... pero cap enterament.

No ho es ni l' *Urganda* de Novedats, ni ho son tampoch las sarsuelas grans y xicas que interpreta al Tivoli la companyia infantil.

Menos ho es encare la parodia *Carmela* que al Teatro Gran-via ha pres l' alternativa de l' ópera *Carmen*.

En aquest teatro 's prepara l' ópera *Marta de Plotow*.

A *Romea* l' arreglo, *La baylarina* qual esireno á l' hora en que eschic está anunciat per la nit de avuy.

Ah! Y perque vegin que no m' olvido de las iniciativas de alguns teatros dels pobles dels voltants: la *Familiar obrera* de Sans está preparant l' estreno de una comedia original dels Srs. D. J. Martí y D. E. Colomé, que porta per titol *Las cosas pels cabells*.

La empresa del Principal de Gracia que tan brillant campanya ha fet durant la temporada d' hivern, ha contractat pera la de primavera, que comensará l' dissapte de Gloria, á don Teodoro Bonaplata, notable primer actor del teatro catalá.

Segons notícias, lo senyor Bonaplata debutará ab la tragedia de Guimerá *L' ánima morta*, de qual paper de protagonista n' es lo creador.

N. N. N.

UN DUPTÉ

—Y després...— Oh! després no cal que ho digas.

Lo teu fillet malsit
y viuda tò, desamparada y pobra
patint de fret y fam,
trucars á la porta, avergonyida,
de los amichs d' avans
que en lloch de compardirte y ajudarte,
obrant com á malvats
ni escoltaren tos prechs, ni tas desgracias,
els varen inmutar.

SOLDATS

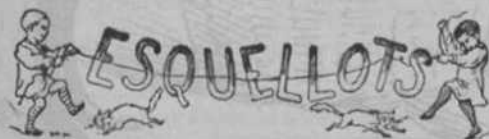

ja 's trobi en plena campanya,
lo valent soldat d' Espanya
may deixa de sé espanyol.

V. Bini

Y tú calvari amunt. De l' amargura
la copa al fi apurant,
entregares ton cos ab repugnancia
á un vellot degradat
qu' en ell va satisfé 'ls impurs desitjos
de son instint brutal.
Y ofegant los teus plors, bo y allargantli
la tremolosa mà,
per recullir en pago, unas monedas
ab que acallar la fam,
en ton blanquíssim front un bes de Judas
va fe aquell descostat,
imprimintli 'l sagell de la deshonra
com estigma infamant.
Y... la historia de sempre. 'L que mes costa
es doná 'l primé pas:
donat aquest, per la pendent del vici
t' anares estimbant.
Avuy d' un potentat ets la querida,
tens palcos y caballs;
richs vestits que ab cruixir van la deshonra
pels carrers pregonant.
y aquells que sent virtuosa, casta y bona
et varen despreciar
avuy qu' en mitj del llot vius ó vejetas
et cercan afamats
y quan vas pel carrer fins t' entrebancan
els teus favors captant....
Y ara explica'm si vols aquest misteri,
que no sé desxifrar:
ab los adoradors que avuy t' enrodan
¿cóm vos heu nivellat?
¿Pujant fins arrán sen tú, deshonrante,
ó ells fins á tú baixant?

JAPET DE L' ORGA.

Una arronsada del Diluvi.
En judici de conciliació celebrat lo dia 12 del co-
rrent davant del jutje municipal del districte de la
Llotja, á instancia de D. Carlos Pirozzini, 'l Sr. La-

ribal, per boca del seu
representant, cantá la
mes solemne palinodia,
á propòsit de unas pre-
guntas relatives á dit
funcionari del Ajunta-
ment, que havia publi-
cat en lo seu periódich.

Lo director del *Dilu-
vi* declará paladina-
ment «que no se ha pro-
puesto imputar al señor
Pirozzini hecho alguno,
antes bien, la forma
inquisitiva de la pre-
gunta indica que NO
PODÍA AFIRMAR LOS
HECHOS DE QUE SE HA-
CÍA ECO EL PERIÓDI-
CO.»

¿Volen una fugida...
d' Egipte més trista
per part del periódich
partidari del sistema
egipci?

Ara comprenem que
'l valent periódich, *te-
rror dos mares*, ni me-
nos s' haja pres la pena

de publicar en sas columnas l' acta del judici de con-
ciliació en la qual figura 'l párrafo que acabém de
transcriure y que posa de relleu la facilitat ab que
á lo millor de sas briosas embestidas executa un
qutebro que deixaria ab un pam de nas al mateix
Gallito.

Jutjin per la mostra 'l valor que tenen las insidio-
sas preguntas ab las que tracta d' embobar conti-
nuament al número cada dia mes reduhit dels seus
lectors. Està vist que davant de la justicia 's tornan
aygua-poll.

Gat escaldat, ab aygua tebia 'n té prou.

Y ab un *Diluví*, qual director se troba processat
en tota regla per D. Valentí Almirall, s' hi atreveix
avuy un Pirozzini qualsevol.

Al obrirse la sessió del Ajuntament, dijous de la
semanana passada, l' arcalde comunicá als regidors
que 'l Papa 'ls havia enviat la benedició apostólica.

Vels'hi aquí que ara ja poden viure y morir tran-
quils.

Mientras visquin serán uns *beneyts*, y quan se mo-
rin els ho posarán al anunci dels periódichs.

«Habiendo recibido la bendición apostólica.»

Y hasta podrán afegirhi: «sin costarles un cénti-
mo.»

¡Quina ganga!

Aplaudeixo l' afany ab que 'l Sr. Godo, en sa cali-
tat de fiscal municipal de la Barceloneta, 's dedica á
la persecució dels sofisticadors de las sustancias ali-
menticias y principalment de la llet.

Pero escolti Sr. Godo: ¿No podría mostrar lo ma-
teix zel contra 'ls sofisticadors dels aliments intelec-
tuals?

Per dirho mes clar: ¿No podría perseguir als *suri-
pantos*, als *tenorios*, als *toreros de hivern* del teatro
que donan com originals las obras ajenas torpe-
ment sofisticadas?

¡Alsa maco! A veure com se lluheix!

Y á propòsit de la campanya contra 'ls sofistica-
dors.

Ha sigut multat algun adroguer per expendre safrà que no contenia ni 'l 30 per cent de aquest producte: lo 70 per cent restant lo constituïan fibres vegetals tenyidas.

Aixó no m' extranya, y menos m' extranyarán encare 'ls resultats el dia que després del safrà s' entri resoltament en lo rengló del pebre. Respecte á aquesta especia 'ls mateixos adroguers se delatan. O sino que 'm responguin á la següent pregunta:

¿Per quin motiu s' expén mes car lo pebre en grà que 'l picat, sent aixís que sobre aquest hauria de carregars'hi 'l treball de moldre'l?

Si aixó no es ensenyar las bragas de la sofisticació, que ho digui Santa Tráfrica beneyta, patrona dels explotadors del pobre consumidor.

En lo concert del divendres, Wagner vá tenir un immens triúf, y 'l mestre Nicolau signé objecte de una ovació extraordinaria.

Y aixó qu' era dia de magre. Pero per l' art musical vá ser de gras.

Tots los que van saborejar las pessas del Sigfrid y de la Posta dels deus van pecar, perque á pesar de ser dia de peix, van atiparse de filet de primera qualitat.

¿Será veritat qu' en los terrenos de la Plassa de Catalunya tancats per una valla, ahont, segons lo projecte de urbanisació deuria construhirs'hi 'l gran

Hotel Continental s' ha pensat edificarhi un Circo Equestre?

Si 'l projecte passa endavant ab la venia del Ajuntament está feta la fortuna del empresari.

Bastará que contracti al arcalde per fer *planzas* davant del públich, als facultatius del municipi per fer treballs en la *barra fixa* y als regidors en calitat de *clowns*.

No trobará en tot lo mon altres artistas qu' en aqueixa especialitat pugan ferlos la competencia.

Llegeixo:

«Ha sido nombrado inspector de la empresa arrendataria de cerillas D. Baltasar Hermoso Palacios.»

Espero qu' en lo successiu *lo más hermoso* no será l' inspector, sino que las capsetas que s' expenen al públich tinguin lo número de cerillas correspondents.

L' altre dia un vehí de un pis del carrer de la Diputació va acudir á l' autoritat en queixa de que li havia fugit la dona emportánsen'hi tres bitllets hipotecaris de la Isla de Cuba.

Aquest sí que podrá dir que las Cubas baixan. ¡Y tant com *baixant*!... Del pis al carrer.

Los qu' esperavan la vinguda de la companyia Tubau-Mario per donar una serie de funcions al Tea-

CELEBRANT LA DIADA

Una comissió de venedors del mercat de Sant Joseph Griteria, obsequiant al seu inspector, ab motiu de sé 'l dia del seu sant.

DE QUARESMA

—Ja observe ab tota consciencia el dejuni; donya Pía?
—Per forsa!... ¿Qué vol que fassi ab cinch rals de renda al día?

tro Principal, s' haurán de contentar ab la Tubau no mes, porque 'ls dos artistas s' han separat.

La lluna de mel de aqueixas unions artísticas dura poch... Raras vegadas arriban á resistir lo primer viatge de bodas.

Pitjor pels nuvis.

Perque separantse, 'ls confits no son tan abundants, ni tan dolços.

Un aplauso al Sr. Millet, que 'l dissapte á la nit va presentar al públich l' *Orfeo catalá* que dirigeix.

Caballers; aixó es un coro.

Los elements que 'l componen han comensat per aprendre música y han acabat per dominar tots los secrets del cant. Hi ha moments en que la massa sembla una veu sola, tal es la homogeneitat dels coristas y la perfecció ab que matisan y vocalisan.

No farém menció especial de cap de las pessas que constituïan lo programa, porque si estigueren bé en las unas, en las altres millor.

L' *Orfeo catalá* està cridat á alcansar grans triunfos per tot arreu ahont se presenti.

A Madrit no 'ls ha agradat *El enemigo del pueblo* de Ibsen.

Alguns donan la culpa al arreglador, Sr. Villegas, que ab l' atany de fer la obra mes passadora, va alleugerirla, arribant al extrém de suprimir tot l' acte del *meeting*.

Pero jo crech que una traducció escrupulosa tampoch hauria conseguit un éxit distint del que va alcansar l' arreglo.

Las obras de Ibsen no son pel públich de la capital d' Espanya, porque fan sentir poch y fan pensar molt. Per certa gent entre 'l cor y 'l cervell s' hi interposa la boca, y tota l' emoció artística s' escapa per ella en forma de badalls.

Y ara que m' ocupo de aquesta que sembla una condició étnica, contra la qual res hi pot la voluntat, bó será retreure á modo de recort, un concepte de un article que 'l brillant periodista Mariano de Cavia va escriure ab motiu de la Exposició Universal de Barcelona.

Sembla impossible que 'ls catalanistas que aquests dias se mostran tan ressentits ab lo xispejant autor dels *Plats del día*, no hajan tingut present lo que va dir en aquell article titulat *Barcelona y Madrid*. «Barcelona—digué—es una casa ab vistas á Europa; Madrit una casa ab vistas al Africa.»

Davant de aquesta engruna recullida en la cuyna de D. Mariano ¿qué valen los actuals pans de *crostons*?

Ha entrat á formar part de la redacció de *La Publicidad*, deixant de pertaneixer á la del *Noticiero Universal* l' inteligent periodista D. Lluís Figuerola.

Sigui l' enhorabona.

SOLUCIONES

A LO INSERTAT EN L' PENULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*Pe-pi-to.*
- 2.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Tres personas.*

¿QUÉ PENSARA?

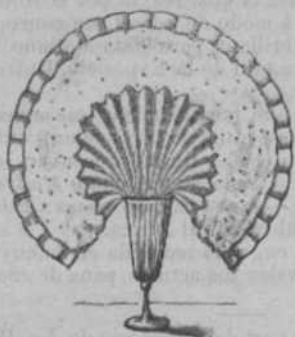

¿Pensará en lo vestit que ara li acaban?
¿Pensará tal vegada en son promés?
¿Pensará en los assumptos de l' Habana?
Lo mes probable es que... no pensi res.

¿CÓM SE PLEGA 'L TOBALLÓ?

De moltes maneres, y en formes tan artístiques y capritxoses com pot veure's en la serie de dibuixos que avuy començem a publicar.

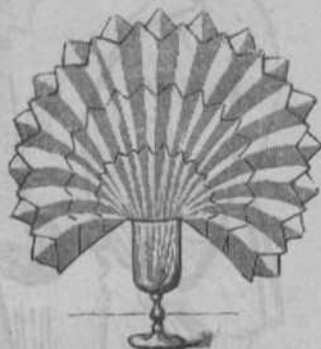
Ens limitém a donar a cada figura 'l nom adequat, sense entrar en explicacions que la destresa y perspicacia dels nostres lectors fan innecessaries.

Vano japonés.

Vano de flor de lili.

Vano de serra.

Vano de punta.

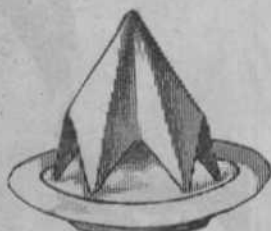
La paleta.

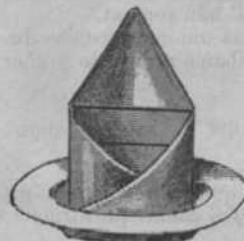
La papallona.

Una ouhera.

Un kiosco.

Casquet xino.

Las dos barcas.

(Continuad.)

3.ª CONVERSA.—Fidel.

4.ª INTRÍNGULIS.—Figueroa.

5.ª TERS DE SILABAS.—LLU CI A
CI RE RA
A RA NA

6.ª GEROGLÍFICH.—Cinch pessetas fan un duro.

TRENCA-CAPS

XARADA

Prima-inversa un vegetal,
nota musical segona....
Y ara 't diré que 'l Total
es carrer de Barcelona.

PETIT BIRLAD.

ANAGRAMA

Una nit veyent lo Tot
vá caure una tot molt grossa
y vá exclamar certa mossà:
—Si m' arreplega ... ijo 't toch!

NOY DE SANS.

GEROGLÍFICH

∴ +
VIII
+
VLL
T
FI

PEPET PANXETA.

Antoni Lopez, editor. Rambla del Mitj, 20

A. Lopes Robert, impresor, Asalto 63.—Barcelona.

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona, Correu: Apartat número 2.

COLECCIÓN DIAMANTE

(EDICIÓN LÓPEZ)

ÚLTIMOS TOMOS PUBLICADOS

Tomo 37

CUENTOS AMOROSOS

POR

Emilio Fernández Vaamonde

Tomo 38

HOMBRES Y MUJERES

DE ANTAÑO

POR

Emilia Pardo Bazán

Precio de cada tomo
2 reales.

OBRA NUEVA

MANDO

DEL

GENERAL WEYLER

EN

FILIPINAS

FOR

W. E. RETANA

CON UN PRÓLOGO DE D. Arcadio Roda

Un tomo 8.º Ptas. 4.

NOVEDAD

CUBA

(POESÍAS)

FOR D. JOSÉ PABLO RIVAS

Un tomo 8.º Ptas. 1.

Felipe Pérez y González

POMPAS DE JABÓN

Un tomo 8.º Ptas. 4.

Obra nueva de gran éxito

El Cabo Pérez

(MEMORIAS DE UN MELITAR... DE TROPA)

FOR Fernando P. de Camino

Un tomo 16.º Ptas. 2.

BARCELONA EN LA MANO

Guía de Barcelona y sus alrededores

FOR JOSÉ ROCA Y ROCA

Precio 6 pesetas.

NUEVA LEY ELECTORAL PARA DIPUTADOS A CORTES. Ptas. 2.

Adelanta la impressió

Frederich Soler (Pitarra) ♦ Obra póstuma

DOTZENA DE FRARE

Colecció de quentos—Edició il·lustrada

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en llibransas del Giro Mútuu, ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de port. No responém d' extravios, no remetent además 1 ral pel certificat. Als corresponsals de la casa, se 'ls otorgan rebaixas.

BARCELONA A VISTA D'... AUCELL

— A pesar de la sequedad ¡miréu si se 'ns presenta bé la cullita!...